

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Tochajda, s.r.o.**, se sídlem ve Vysokém Mýtě, Litomyšlské předměstí, Husova 542, zast. Mgr. Martinou Suchodolovou, advokátkou v Žamberku, Masarykovo náměstí 146, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 26. července 2012, čj. 4193/12-1200-602944, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobkyně je p o v i n n a zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2.064 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 19-8024621/0710.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastoupilo Odvolací finanční ředitelství, s nímž

dále krajský soud jedná jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 16.10.2012, č.j. 2967/12-1300-603479, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „původně žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobkyni vyměřena vlastní daňová povinnost na dani z přidané hodnoty ve výši 74.188 Kč za zdaňovací období prosinec 2009 a napadené rozhodnutí potvrdilo.

V jeho odůvodnění původně žalovaný uvedl, že žalobkyně byla ke dni 1.9.2009 zaregistrována jako plátce daně z přidané hodnoty. Po podání daňového přiznání k této dani za prosinec 2009 provedl správce daně místní šetření a mimo jiné zjistil, že v evidenci pro daňové účely eviduje žalobkyně jen plnění, jehož předmětem je nákup a prodej Cu a Ni katod. Nárokovaný nadměrný odpočet podstatně ovlivnilo deklarované přijetí plnění ve výši 1.829.800 Kč (z toho DPH 292.152,94 Kč) za zprostředkování obchodů s barevnými kovy dle dokladu vystaveného M. Š.. K prokázání tohoto tvrzení žalobkyně předložila smlouvu o zprostředkování ze dne 5.2.2009, dále bankovní výpisy, z nichž je zřejmé, že žalobkyni byla jejím jednatelem panem Ing. K. zapůjčena částka 139.841 Kč, společností P-SYSTÉM, s.r.o., vrácena částka výši 1.829.800 Kč a stejná částka proplacena panu M. Š..

Původně žalovaný zdůraznil, že podle ustálené judikatury musí být prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo. Jednatel žalobkyně Ing. J. K. k výzvě správce daně sdělil, že dohodnuté služby, konkrétně nákup a prodej dodávek M. Š. zajistil, splnil tak podmínky smlouvy a náležela mu odměna. Připojil vážní lístky a dodací listy. Dne 9.2. a 16.2. 2010 správce daně provedl u žalobkyně místní šetření a dne 5.10.2010 vyslechl jako svědka M. Š.. Ten uvedl, že pro žalobkyni zajišťoval nákup a prodej, o této činnosti má k dispozici pouze smlouvu a faktury. Podklady o požadovaném množství a kvalitě zboží obdržel od Ing. K.. Zajišťoval hlavně přímku zboží a kontrolu množství a kvality.

Správce daně dne 21.12.2010 vyslechl svědka J. Š., manažera obchodu společnosti TSR Czech Republic, s.r.o. (dále jen „TSR“) Ten uvedl, že obchod se žalobkyní vyvolal sám, na spolupráci se dohodl s Ing. K.. Náklad přebíral osobně, nebo paní P. a pan H.. V jednom případě byl přítomen pan Ing. K. a pan M. Š.. Posledně jmenovaný neměl za žalobkyni podpisové právo, řešil pouze otázky ohledně obchodů, jako rozpory ve vahách, cenách a odsouhlasení dodávek.

Tentýž den byla slyšena Z. F., v roce 2009 vážní společnosti TSR. Vypověděla, že M. Š. nezná.

Další svědek, vážní stejné společnosti M. M., uvedl, že za žalobkyni byl u přejímek zástupce, který kontroloval váhu. Podle popisu, který podal se nejednalo o M. Š..

Dle původně žalovaného byla žalobkyně správcem daně opět dne 3.2.2011 seznámena dle § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) s učiněnými zjištěními a bylo jí sděleno, že neprokázala způsob realizace uzavřené smlouvy. Správce daně zhodnotil výpovědi svědků a listinné podklady (fotokopii diáře pana Š., vyjádření účetní žalobkyně M. K. a další podklady) se závěrem, že žalobkyně neodstranila pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění.

Ve snaze zjistit stav co nejsprávněji správce daně zaslal ohledně společnosti SUR-METAL CZ, s.r.o., dožádání na Finanční úřad v Ostravě a provedl místní šetření u společnosti SEKOZ, a.s., a AGILE Development, s.r.o., kde byl M. Š. společníkem nebo místopředsedou představenstva. Stejně šetření provedl u společnosti Klášterecké masné pochoutky, a.s., a zjišťoval, zda činnost pro tyto společnosti nevylučovala jeho působení pro žalobkyni. Tato šetření činnost pana M. Š. nevyloučila ani nepotvrdila.

Dne 30.3.2011 byl vyslechnut Ing. Z. M., zástupce společnosti SUR- METAL CZ, s.r.o. Ten nepotvrdil svoji účast na jednáních se žalobkyní a odkázal na jednatelku A. B. S.. Ta tvrdila, že spolupráci domluvila s Ing. K. osobně. Popsala průběh obchodů. Na M. Š. si nepamatovala.

Dne 23.8.2011 byla žalobkyně seznámena s výsledky kontrolního zjištění s tím, že nesplnila zákonné podmínky pro uznání nároku na odpočet daně. Dne 13.9.2011 se ke zjištěním správce daně vyjádřila, tvrdila, že výklad plnění smluvních ujednání přísluší smluvním partnerům. Oba platnost i plnění potvrdili.

Dne 19.10.2011 správce daně projednal se žalobkyní zprávu o daňové kontrole. Následující den vydal platební výměr a neuznal žalobkyní uplatněný odpočet z dokladu vystaveného M. Š..

V odvolání žalobkyně nově uvedla, že zvolená forma nebyla zcela v souladu s obsahem smlouvy, spíše se jednalo o zajištění chodu společnosti, kontrolu probíhajících obchodů a předkládání dokumentů k podpisu jednatele. K prokázání tohoto tvrzení byla žalobkyně vyzvána dne 18.4.2012 a dne 16.5.2012, odpověděla, že nešlo o nová tvrzení ale o jejich jasnější pojmenování. Navrhla nový výsledek M.Š.. Správce daně to odmítl.

Původně žalovaný v reakci na uplatněné odvolací námitky v úvodu odkázal na ust. § 8 daňového řádu s tím, že nelze brát v úvahu jen ty důkazy, na které poukazuje žalobkyně. Poté, co zhodnotil všechny důkazní prostředky, původně žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala faktické přijetí plnění deklarovaného panem M. Š., neboť s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nepostačí pouze listinné důkazy. Tvrzení žalobkyně, že na základě smlouvy zajišťoval v období září až prosinec 2009 pan M. Š.

dodání barevných kovů, paní A. B. S. ani Ing. Z. M. nepotvrdili.

Nepotvrdilo se ani, že se M. Š. účastnil přejímky zboží v provozovně TSR v Hradci Králové. Slyšení k tomu byli M. M. a Z. F.. Neúčast pana Š. u těchto přejímek potvrdil i pan J. Š.. Účast pana Š. nebyla prokázána ani dodacími listy.

Původně žalovaný nepřisvědčil tvrzení, že vykázané jízdy autem se shodují se záznamy z diáře pana M. Š.. Záznamy o jízdách vozidla nebyly předloženy. Diář M. Š. obsahuje 16 záznamů u 16 dnů v období září až prosinec 2009, které jsou v rozporu s dodacími listy.

Dále původně žalovaný citoval ustanovení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění (dále jen „zákon o DPH“) s tím, že žalobkyně uskutečnění zdanitelného plnění neprokázala. Zdůraznil, že je rozhodující stav faktický a nikoliv formální.

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž původně žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí správce daně o vyměření vlastní povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2009.

V žalobě namítala, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když neuznal odpočet částky 217.965 Kč, která souvisela s přijetím zdanitelného plnění v podobě služby poskytnuté panem M. Š..

Uvedla, že v rámci daňového řízení tvrdila a prokazovala skutečný obsah smlouvy o zprostředkování uzavřené dne 5.9.2009 mezi ní a M. Š., jako zprostředkovatelem, když ten zcela nekorespondoval s označením smlouvy a jejím obsahem. Tvrdila, že prokázala, že obsahem smlouvy byla všeobecná pomoc při zajišťování chodu společnosti, zejména zajištění, koordinace a kontrola probíhajících obchodů a předkládání dokumentů k podpisu jednatelem v období od září do prosince 2009, kdy jednatel žalobkyně neměl na takový druh činnosti čas.

Žalobkyně odkázala na výpovědi svědků. Dle jejího názoru svědek M. Š. potvrdil, že v období od září do prosince 2009 zajišťoval pro žalobkyni nákup a prodej katod z barevných kovů, koordinoval jednotlivé dodávky a jeho hlavní činnost spočívala v zajištění fyzické přejímky dodaného materiálu do společnosti SUR-METAL CZ, s.r.o., (dále jen „SUR-METAL“) a jeho předání společnosti TSR. Svědek J. Š., manažer obchodu pro zahraniční a tuzemský trh společnosti TSR, s nímž žalobkyně obchodovala, potvrdil, že v roce 2009 spolupracoval s M. Š., který řešil otázky ohledně jejich vzájemných obchodů, neměl však za žalobkyni podpisové oprávnění. Činnost prováděnou M. Š. potvrdila ve svém prohlášení i účetní žalobkyně M. K. a dále A.

B. S., jednatelka společnosti SUR METAL. Posledně jmenovaná vypověděla, že obchodní spolupráci dojednávala s jejím jednatelem, realizace obchodů probíhala na základě telefonické poptávky a dále uvedla, že jméno M. Š. jí něco říká.

Žalobkyně na podporu svých tvrzení předložila i diář M. Š. se záznamy o jednotlivých obchodech. Některé nesrovnalosti v záznamech přičítala žalobkyně písarským chybám a přeslechům v rámci telefonických hovorů.

O naplnění smlouvy svědčí dle žalobkyně rovněž vyúčtování poskytnutých služeb 3/2009, které na částku 1.829.800 Kč vystavil M. Š..

Žalobkyně s odkazem na tvrzení původně žalovaného, že nebyla prokázána přítomnost M. Š. u fyzické přejímky dodávek od společnosti SUR-METAL, označila za nevěrohodnou výpověď svědka M. – vážního společnosti TSR. Za nevěrohodné považovala jeho vyjádření, dle něhož muž, který za žalobkyni hlídal váhu komunikoval s řidiči maďarsky, přitom speditérskými společnostmi byli vždy společnosti české.

Žalobkyně uzavřela, že původně žalovaný posoudil provedené důkazy nesprávně a z takto zjištěného skutkového stavu posléze dospěl k nesprávným právním závěrům

V úvodu svého vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutím vydaným na základě výsledků postupu k odstranění pochybností, zahajovaného jako vytýkací řízení podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) a následné daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2009 byla žalobkyni vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 74.88 Kč a současně nepřiznán nárok na odpočet daně ve výši 292.152,94 Kč, deklarovaný daňovým dokladem vystaveným p. M. Š. na základě smlouvy o zprostředkování.

Pokud jde o meritum sporu žalovaný uvedl, že spočívá toliko v namítaném nesprávném posouzení důkazů provedených v řízení. Původně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval přesný obsah veškerých listinných důkazů, ať již předložených žalobkyní či získaných správcem daně, přesný obsah jednotlivých vyjádření žalobkyně a přesnou citaci ze všech uskutečněných výslechnů svědků.

Zdůraznil, že dokazování v daňovém řízení bylo upraveno ke dni zahájení vytýkacího řízení ust. § 31 zákona o správě daní, kterým se stanovil jednak postup a zásady při provádění dokazování a jednak se určovalo, které skutečnosti dokazuje správce daně a které daňový subjekt. Uvedené principy a základní zásady dokazování byly překlopeny i do úpravy daňového řádu v ustanovení § 92, přičemž důkazní břemeno spočívá na daňovém subjektu, který musí správnost svých tvrzení

prokázat. Pouhé tvrzení v režimu dokazování nemůže obstát. Žalovaný potvrdil, že žalobkyni byl dán dostatečný prostor pro prokázání skutečností, které si uplatnila ve svém daňovém přiznání. Neunesení důkazního břemene pak žalobkyně zaměnila s tvrzenou nezákonností postupu správce daně při hodnocení důkazů.

Dle žalovaného právní názor vyslovený v napadeném rozhodnutí plně respektuje zákonnou dikci citovaných ustanovení jak hmotněprávních, tak procesněprávních. Jedním ze základních principů při rozhodování je nezbytná návaznost mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními, anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění rozhodnutí nevyplynou, lze dospět k závěru, že takovéto rozhodnutí je nezákonné. Tato situace však v dané věci nenastala. V rámci celého předmětného daňového řízení se žalobkyni nepodařilo prokázat, že jí deklarovaný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je oprávněným. Důkazní břemeno bylo na žalobkyni jako daňovém subjektu.

Původně žalovaný i správce daně, vycházejí ze zjištěných skutečností a důkazů předložených žalobkyní, měl dostatek důvodů k tomu, aby ve smyslu § 92 odst. 7 daňového řádu postupem podle jeho § 8 odst. 1 posoudil doklady předložené žalobkyní jako nedostatečné pro prokázání těch skutečností, které žalobkyně uváděla v daňovém přiznání.

Žalovaný dále konstatoval, že původně žalovaný, jako odvolací orgán, přezkoumal a posoudil napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v předmětném odvolání a dospěl zhodnocením všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti na základě dokladů a dalších materiálů, získaných v rámci celého daňového řízení k závěru, že správce daně nepochybil a s jednotlivými odvolacími důvody se řádně a vyčerpávajícím způsobem zcela vypořádal, přičemž vycházel zejména ze skutečností, že v průběhu daňového řízení se žalobkyni nepodařilo prokázat oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně.

Dle názoru žalovaného nejsou uvedené výtky žalobkyně směřující vůči provedení dokazování oprávněné, žalobou napadené rozhodnutí tvrzenými nezákonnostmi netrpí - naopak z jeho odůvodnění je zřejmé, že původně žalovaný postupoval při dokazování zcela v souladu se zákonem. Byla to žalobkyně, kdo byl povinen doložit a prokázat všechny údaje, které uvedla v daňovém přiznání a také to, k čemu ji vyzval správce daně. Správce daně vyhodnocuje předložené důkazní prostředky podle vlastní úvahy, když v rámci tohoto svého oprávnění posuzuje průkaznost, hodnověrnost a dostatečnost důkazních prostředků - zjišťuje a vyhodnocuje váhu důkazů. Při tomto volném hodnocení důkazů musí správce daně respektovat zásadu zákonnosti a logiku uvažování. Právní závěry učiněné při rozhodování pak odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. Původně žalovaný hodnotil předložené důkazní prostředky v souladu se zásadami hodnocení důkazů a bylo na žalobkyni, která byla v daném případě zatížena břemenem důkazním, aby

předložila důkazní prostředky průkazné, hodnověrné a dostatečné. Tíha důkazního břemene ex lege spočívala a spočívá na žalobkyni včetně odpovědnosti za předkládané důkazní prostředky, tedy za jejich dostatečnost a průkaznost. Žalobkyně měla v průběhu daňového řízení neomezenou možnost předkládat důkazní prostředky k prokázání toho, že služby dle smlouvy ze dne 5.9.2009 jí byly v tvrzeném rozsahu skutečně poskytnuty. Původně žalovaný posuzoval všechny předložené důkazní prostředky, uvedl každý posuzovaný důkazní prostředek a rozhodná zjištění, tak i jejich hodnocení a závěry z nich plynoucí, přičemž tyto jsou vzájemně návazné a logicky souladné, vyložil, ke kterým důkazům se při svém hodnocení přichýlil, které odmítl a proč. Dovodil-li, že deklarované zdanitelné plnění ve skutečnosti realizováno nebylo, měl pro tyto závěry dostatečné podklady, tj. skutková zjištění která uvedl, jakož i právní závěry z nich vyplývající v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Vybraná tvrzení, na základě nichž žalobkyně dospívá k žalobnímu důvodu „nesprávného právního posouzení“ věci původně žalovaným založeném na „nezákonnosti postupu žalovaného při hodnocení důkazů“ svou podstatou fakticky pouze polemizuje se způsobem hodnocení důkazních prostředků. Žalobkyně vybírá části ze svědeckých výpovědí jako výklad závěrů, jež dedukuje z vlastního hodnocení těchto vybraných pasáží, pouze účelově vybírá odpovědi svědků pro svoje subjektivní závěry vytržené z celkového kontextu vedených ústních jednání a přitom ignoruje fakta dokazující opak.

Z přiloženého spisového materiálu lze posoudit věcnou správnost tvrzení správce daně, že v daném případě nebylo prokázáno, že p. M. Š. jako deklarovaný dodavatel uskutečnil deklarované zdanitelné plnění spočívající ve všeobecné pomoci při zajištění chodu společnosti, zejména zajištění, koordinace a kontrola probíhajících obchodů (nákupu a prodeje niklových a měděných katod) a předkládání dokumentů k podpisu jednatelem v období od září do prosince 2009, čímž nebyl naplněn zákonný požadavek na přiznání nároku na odpočet daně. Původně žalovaný pak postupem v souladu s ust. § 114 odst.2 a 3 daňového řádu posoudil uskutečnění zdanitelného plnění, vycházející přitom ze skutkových zjištění, shodně s názorem prvoinstančního správce daně, t.j., že definiční prvky vymezené zákonem o DPH tak v předmětném případě zcela nepochybně nebyly naplněny a z rozhodnutí původně žalovaného i z daného vyjádření nelze dojít ani k závěru, že tento spočívá na jakýchkoli vadách řízení.

Podle žalovaného původně žalovaný zcela konkrétně v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí prokázal existenci všech relevantních skutečností, které byly podkladem jak pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí správce daně a žalovaný považuje za prokázané, že jak správce daně, tak i původně žalovaný v rámci odvolacího řízení zcela naplnili dikci zákona. V souladu s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí i výše podaného vyjádření má žalovaný za to, že je zcela nepochybné, že nedošlo k nezákonnému rozhodnutí žalovaného a proto navrhl, aby soud s odvoláním na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

správního žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a právního zastoupení.

Při jednání před soudem setrvali účastníci na svých tvrzeních i procesních návrzích. Zástupkyně žalobkyně v úvodu v plném rozsahu odkázala na obsah žaloby, uvedla, že žalobkyně v daňovém řízení předložila všechny formální doklady, připomněla o jaké doklady se jednalo, zhodnotila shromážděné důkazní prostředky a konstatovala, že správce daně i původně žalovaný je hodnotili nesprávně a vykládali je v neprospěch žalobkyně. Zdůraznila, že shromážděné důkazní prostředky je třeba ve smyslu daňových předpisů hodnotit komplexně v souvislostech a hodnotit je nejenom jednotlivě, ale i ve svém celku.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, vyjádření žalovaného k žalobě, a zdůraznila, že nelze z provedených důkazů vybírat jen některé nebo pouze ty části, které svědčí závěrům žalobkyně, ale že je třeba hodnotit provedené důkazní prostředky ve všech souvislostech tak, jak učinil původně žalovaný.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a po posouzení postupu žalovaného a správce daně v daňovém řízení v kontextu s žalobními námitkami usoudil následovně.

Ze obsahu správního spisu, z účastníky popsaných skutkových okolností i z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že si žalobkyně k dosaženým příjmům z obchodu s barevnými kovy uplatnila, kromě ceny nakoupených barevných kovů, také náklady v celkové výši 1.537.647 Kč, a to na základě faktury číslo 3/2009, kterou vystavil M. Š. v návaznosti na smlouvu o zprostředkování. V odpovědi na výzvu správce daně pak žalobkyně k práci M. Š. uvedla, že zajišťoval v souladu se smlouvou o zprostředkování uzavřenou dne 5. 9. 2009 nákup a prodej dodávek v období od září do konce roku 2009 tím, že předával dle jejího článku II. informace o nových dodávkách materiálu a cenách dodávek a nákupů a to ústně, telefonicky, prostřednictvím SMS nebo e-mailem. Dojednával podmínky kupních smluv, které se žalobkyní vždy konzultoval a byl tak schopen dodržet i podmínku II. bod 4 smlouvy, tedy nakoupit jen takové množství materiálu, které byla žalobkyně schopna dále prodat.

M. Š. byl vyslechnut jako svědek ke své účasti při realizování obchodu s barevnými kovy a tvrdil, že na žádost žalobkyně zajišťoval nákup a koordinoval dodávky katod a zprostředkoval pomoc při zajištění nákupu a prodeje pro firmu TSR Hradec Králové. Tvrdil, že tuto činnost vykonával na základě smlouvy od září do prosince roku 2009 a následně vystavil fakturu č. 3/2009. Uvedl, že měl na žádost žalobkyně zajišťovat nákup materiálu od společnosti SUR-METAL, přičemž podklady o požadovaném množství a kvalitě obdržel od Ing. J. K.. Jeho hlavní činnost měla spočívat ve fyzické přejímce dodaného množství a kontrole kvality materiálu od společnosti SUR-Metal a jeho předání dále společnosti TSR ve

skladištní oblasti v Hradci Králové. Kupní smlouvy se společností SUR-METAL připravoval a podepisoval Ing. J. K., zároveň dojednával i ceny. Svědek dále uvedl, že jednal se společností SUR-METAL pouze telefonicky a to s paní B.. Smlouvy s firmou TSR připravoval a podepisoval Ing. J.K.. Svědek jednal osobně nebo telefonicky s panem J. Š. (manažer TSR). Podle sdělení svědka byl u přejímky skladník, svědek měl za úkol předat a zkontrolovat dodací listy, které vystavila paní K.. Skladník za přítomnosti svědka zboží fyzicky zkontroloval a odsouhlasil. K převzetí zboží mělo docházet v areálu TSR v Hradci Králové, svědek od řidiče obdržel dodací listy bez faktur.

Správce daně vyslechl jako svědka J. Š., manažera obchodu pro zahraniční a tuzemský trh firmy TSR. Ten uvedl, že jednání se žalobkyní ohledně obchodování s Cu a Ni katodami vyvolal on sám a při převzetí nákladu na provozovně firmy TSR v Hradci Králové byl přítomen osobně on, nebo paní P. a pan H.. Jednou byl u přejímky materiálu Ing. J. K. a jednou pan M. Š.. Rámcové a týdenní kupní smlouvy byly uzavřeny s Ing. K., s nímž byly rovněž dohodnuty i ceny za materiál. Svědek připustil, že M. Š. zná, neboť ten řešil za žalobkyní obchodní činnost firmy. S ním proto spolupracoval na začátku jejich obchodů, kdy toho měl Ing. K. moc. Uvedený zprostředkovatel řešil pouze otázky ohledně jejich obchodů, konkrétně rozpory ve vahách, stanovení ceny, odsouhlasování dodávek.

Další svědkyně Z. F., v kontrolovaném roce vážní firmy TSR, uvedla, že M. Š. nezná. Svědek M. M., vážní společnosti TSR, uvedl, že za žalobkyní hlídal váhu malý, hubený, mladý (asi 30 let), tmavovlasý pán, který s řidiči komunikoval maďarsky. Jméno M. Š. mu nic neříkalo.

Účetní žalobkyně, paní M. K., potvrdila, že obchody byly uskutečňovány na základě rámcové smlouvy mezi shora uvedenými společnostmi. Korespondence probíhala elektronicky e-mailem a poštou. Smlouvy uzavíral Ing. J.K.. Ve druhé polovině roku 2009, kdy se tyto obchody rozběhly, vyřizoval agendu s tím spojenou i M. Š., který odsouhlasoval hmotnosti na dodacích listech, přebírání a předávání a dohadování kupní a prodejní ceny a i dodanou hmotnost materiálu. Dodací listy, daňové doklady na TSR vystavovala svědkyně na základě pokynů pana M. Š. v roce 2009 a podle pokynů Ing. J. K. v roce 2010. Dle vyjádření jmenované pak dodací listy od společnosti SUR-METAL podepisoval vždy Ing. J.K. a potvrzené dodací listy svědkyně skenovala společnosti SUR-METAL. Podle jejího vyjádření jezdili M. Š. a Ing. K. do TSR v Hradci Králové, po zvážení materiálu si posílali SMS zprávou odsouhlasené váhy materiálu. Někdy posílal potvrzení hmotnosti pan Š. z TSR nebo jeho asistentka e-mailem nebo SMS zprávou.

Svědka Ing. Z. M., zástupce společnosti SUR-METAL, ke všem položeným otázkám shodně uvedl, že se osobně činnosti společnosti neúčastní a nejsou mu známy žádné údaje. Pouze předložil originály daňových dokladů a k nim

související dodací listy za období roku 2009. Další svědkyně, A. B. S., jednatelka společnosti SUR-METAL, popsala obchodní spolupráci s žalobkyní a konstatovala, že se osobně domlouvala s Ing. K., jednání se uskutečnila v Hradci Králové. Rámcovou smlouvu, která byla zpracována a navržena Ing. K. podepsala osobně, stejně jako dodací listy a daňové doklady. Ty někdy podepisovala i paní B. (zaměstnankyně společnosti SUR-METAL). Pokud byl obchod odsouhlasen, dodavatel firmy SUR-METAL dovezl zboží přímo na provozovnu firmy TSR v Hradci Králové s tím, že žalobkyni dopředu informoval o vozidle, množství zboží, termínu a přibližné hodině dodání zboží. Zboží bylo žalobkyní zváženo a odsouhlaseno na dodacím listu. Za společnost SUR-METAL nebyl předání zboží nikdo přítomen. Oběh dokladů byl zajišťován e-mailem (objednávky), případně poštou (dodací listy, faktury). Na otázku, zda zná osobně M. Š., svědkyně vypověděla, že je to možné, že si to už nepamatuje, že jméno jí něco říká.

Hodnocením předložených důkazů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu např. z jeho rozsudku ze dne 31.12.2008, č.j. 8 Afs 54/2008 - 68, v němž uvedl, že „Správní soudy k otázce působení důkazního břemene v daňovém řízení setrvale judikují, že daňový subjekt zásadně prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 31 odst. 2 daňového řádu), není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení.“ Tento výklad ust. § 31 zákona o správě daní lze aplikovat i na ust. § 92 daňového řádu.

Z výše citovaného plyne, že existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o tom, zda se deklarované zdanitelné plnění uskutečnilo. Pokud správce daně měl oprávněné a důvodné pochybnosti o rozsahu, v jakém žalobkyně fakturované služby skutečně přijala a žalobkyně tyto pochybnosti ani na opakované výzvy neodstranila a neprokázala, jaké služby přijala a zaplatila, nesplnila podmínky pro uplatnění nároku na odpočet, vymezené v § 72 odst. 1 a 2 a § 73 odst. 1 zákona o DPH.

Z probíhajícího daňového a důkazního řízení je zřejmé, že žalobkyně nejprve prokazovala svá tvrzení písemnou smlouvou a fakturou č. 3/2009 vystavenou M. Š., tedy osobou, jež měla předmětné obchody zprostředkovat. V průběhu daňového řízení vznikly správci daně pochybnosti o úplnosti, průkaznosti, správnosti a věrohodnosti účetnictví a jiných povinných záznamů a evidencí.

V první řadě je nutno zdůraznit, a to ve vazbě na shora vzpomínaný judikát Nejvyššího právního soudu, že samotnou smlouvu o zprostředkovatelské činnosti a vystavenou fakturu nelze bez dalšího považovat za dostačující ke splnění požadavků daných ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH. Krajský soud proto přistoupil k hodnocení dalších důkazů a to svědeckých výpovědí. Shrnutím jejich obsahu lze dojít k závěru, že činnost zprostředkovatele, M. Š., nebyla prokázána a to ani s přihlédnutím k dílčím tvrzením jednotlivých svědků, kteří jeho případnou účast při obchodování připustili. Jednalo se však o tvrzení opravdu nahodilá, která v kontextu s dalšími svědeckými výpověďmi nemohla být k prokázání zprostředkovatelské činnosti ani jejího rozsahu dostačující. Jednalo se konkrétně o svědeckou výpověď svědka J. Š., manažera společnosti TSR, který připustil, že M. Š. byl jednou u přejímky zboží a dále o čestné prohlášení M. K., dle něhož M. Š. odsouhlasoval hmotnosti na dodacích listech, přebíral a předával zboží a dohodoval jeho kupní cenu. Jednalo se tedy vesměs o potvrzení činnosti zprostředkovatele pouze dílčí, blíže nekonkretizované, které však samo o sobě a pod tíhou dalších důkazů nemohlo obstát. Je totiž zřejmé, že ostatní výpovědi svědků, a to vážných společnosti TSR, Z. F. a M. M., nesvědčily ve prospěch tvrzení, že se zprostředkovatel osobně účastnil předávání zboží, stejně tak svědkyně A. B.S. a svědek Ing. Z. M. nepotvrdili za společnost SUR-METAL, že by M. Š. jakýmkoliv způsobem zajišťoval uzavření smluv o dodávce zboží, či dohadoval ceny nebo množství dodaných barevných kovů. Jeho přítomnost nebyla prokázána ani dodacími listy předloženými žalobkyní dne 18.2.2011. Věrohodnost těchto dokladů byla zpochybněna zejména tím, že původně, asi s ročním odstupem, předložila žalobkyně dodací listy jiné, které však M. Š., na rozdíl od následně předložených dokladů, parafovány nebyly. Absence důkazů, jež by důvodnost uplatnění daňových nákladů prokazovaly, nemohla být nahrazena ani poznámkami v diáři M. Š. ani čestným prohlášením M. K.. I kdyby krajský soud odhlédl od toho, že poznámky v diáři zcela neodpovídaly údajům na dodacích listech a fakturách, není především zanedbatelný fakt, že se jednalo o pouhé tvrzení zprostředkovatele, které ovšem bylo vyvráceno dalšími důkazy a to především svědeckými výpověďmi. Stejně tak lze z hlediska významu hodnotit i čestné prohlášení M. K. a to pro jeho rozpornost s výpověďmi dalších svědků, kteří vyloučili, že by se M. Š. předávání zboží sám osobně účastnil.

Lze tak konstatovat, že správce daně unesl v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a § 92 odst. 5, písm. c/ daňového řádu. Za této situace bylo pouze na žalobkyni, aby tvrzené skutečnosti, tedy realizaci zprostředkovatelské činnosti M. Š. prokázala. Původně žalovaný se nedopustil žádného pochybení při hodnocení důkazů, jím zjištěné skutkové okolnosti mají oporu ve správním spise. Krajský soud proto uzavřel, že to byla naopak žalobkyně, která důkazní břemeno neunesla. Z daňového řízení tak lze usuzovat, že obsah smlouvy o zprostředkování vůbec nebyl naplněn, když nebylo prokázáno, že by se zprostředkovatel aktivně podílel jak na uzavírání kupních smluv, tak na samotném

předávání zboží. Jeho činnost tak nebyla prokázána ani vzhledem k výši poskytnuté odměny.

Z pohledu sporu, jež je předmětem přezkumného řízení, považuje krajský soud za zcela irelevantní, zda a případně v jaké výši splnil zprostředkovatel M. Š. svoji daňovou povinnost k dani z přidané hodnoty. Jedná se totiž o jiné daňové řízení, a okolnosti v něm zjištěné, týkající se případného splnění jeho daňové povinnosti nemohou, být v tomto řízení zohledněny.

Žalobkyně se domáhala, aby byli vyslechnuti znovu svědci J. Š., M. Š. a M. M.. Při jednání před soudem přítomný jednatel žalobkyně Ing. J. K. tvrdil, že o jejich výsledcích nebyl správcem daně informován. Krajský soud požadavku žalobkyně nevyhověl, neboť si ověřil, že žalobkyně byla o výsledcích všech těchto svědků informována a doklady o doručení vyrozumění o nařízeném výsledku řádně převzala. Listiny potvrzující doručení byly předloženy zástupkyni žalobkyně a ta k jejich právnosti nevznesla žádné námitky.

Krajský soud z důvodů výše uvedených žalobu jako dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému krajský soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení za cestu jeho pracovnice osobním automobilem z Brna do Hradce Králové a zpět a stravné. Žalobkyně tak byla zavázána k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu